

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. R. i K. R.
przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.
o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 grudnia 2016 r., którym został pozbawiony wykonalności tytuł wykonawczy w postaci opisanego bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego w dniu 15 stycznia 2015 r. przez pozwanego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem referendarza Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 lutego 2015 r. i utrzymanego w mocy postanowieniem tego Sądu z dnia 17 listopada 2015 r.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy wskazane w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje w ocenie skarżącego nieuwzględnienie przez Sąd, że w odpowiedzi na pozew nie został podniesiony zarzut niedoręczenia pozwanej wypowiedzenia oraz nieprecyzyjności jego sformułowania, powódka nie kwestionowała, że miała wiedzę o wypowiedzeniu, analiza treści wypowiedzenia była błędna i nie została oparta na dowodach, odroczenie ogłoszenia przez sąd orzeczenia naruszało prawo.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c.

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie odczytanie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Uzasadnienie wniosku kwestionuje w istocie dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne oraz konkluzje dotyczące kwestii doręczenia powódce wypowiedzenia, w sytuacji nieprzedstawienia dowodu doręczenia. Skarżący pomija znaczenie tej czynności dla wywołania oczekiwanego skutku, usiłując zastąpić je niedopuszczalnym w tym względzie domniemaniem. Nie zostało wykazane jaki wpływ na treść rozstrzygnięcia miało naruszenie przepisu regulującego odroczenie ogłoszenia orzeczenia. Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów postępowania oraz jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie zostało wykazane. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj